

QUIRINA

PERZIKJES
GEBED EN HOE
HET VERHOORD
WERD

G.F. CALLENBACH
UITGEVER --
-- NIJKERK

QUIRINA

PERZIKJES GEBED
EN HOE HET VERHOORD WERD

GEÏLLUSTREERD DOOR S. C. SCHRÖDER — VIERDE DRUK

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1934

Perzikje — zoo noemde men hem, omdat hij zulke ronde, blozende wangetjes had dat ze aan een — door de zon gestoofd — perzikje deden denken. Iedereen scheen het er over ééns te zijn dat het een goede naam voor het jongetje was, want grooten en kleinen noemden hem zóó, ja zelfs de meester, die anders niets van *bijnamen* hield, vergat wel eens „Tom” te zeggen, als hij het blozende manneke vóór zich zag, en als ons vriendje geen moeder en geen tante Betsy had gehad, die hem bij zijn *eigenlijken* naam noemden, zou hij werkelijk vergeten zijn, dat hij een anderen dan „Perzikje” had. Hij was een zonnig kereltje, ja, het was alsof hij in de zon gedompeld was ge-

weest, zoo stralend vriendelijk zag hij er uit met zijn lachende oogen, en als

hij met zijn mandje aan den arm aan de achterdeuren der aanzienlijke huizen schelde, en met zijn helder stemmetje riep: „Zijn er ook komkommers noodig? heerlijke, gele komkommers en versche sterrekens, pas uit mijn tuintje geplukt,” dan had geen keukenmeid het te druk om niet eens even haar handen af te vegen en een praatje met hem te maken, terwijl hij zóó dikwijls in zijn ronde wangetjes geknepen werd, dat ze meer dan ooit op een perzikje gingen gelijken. En wat kochten ze gaarne van het vriendelijke jongetje! Wel, hij kwam altijd met een leeg mandje thuis, en met wat blijden trots legde hij de ontvangen centen voor moeder op de tafel neer, met zijn vroolijk stemmetje zeggend: „Alweer uit

mijn tuintje, Moe!”

Ja, het scheen wel alsof er enkel zonschijn in het hartje van Perzikje aanwezig was, en toch — en toch — droeg hij een verdriet met zich om. . . . hij moest namelijk altijd halvesleetsch kleeren dragen. Nu was *dat* nog het ergste niet, want hij wist dat zijn moeder en tante Betsy arm waren, en hard moesten werken om fatsoenlijk door de wereld te komen, zoodat er aan het koopen van *nieuwe* kleeren niet gedacht kon worden, maar. . . . en *dit* was het ergste: de kleeren pasten hem nooit. Het scheen wel dat er weinig jongens waren met zulke korte, dikke lijfjes als het zijne, want als er een buisje of broekje gepast moest worden, en dat gebeurde bij den uitdrager, die op den

hoek van de markt in het kleine stadje woonde, dan werd hij altijd door moeder aan de ééne en door tante Betsy aan de andere zijde getrokken, opdat het weerbarstige kleedingstuk toch maar op zijn plaats zou blijven zitten. De koopman stond er dan bij, en verzekerde aan de beide vrouwen: „dat zoo'n buisje wel naar het lijfje zou gaan zitten,” maar Perzikje begreep wel dat dit allemaal larie was, en dat — als hij een oogenblikje gespeeld of geloopt had — buisje en broek weer naar de hoogte zouden gekropen zijn, en zich volstrekt niet om al het trekken zouden bekommeren. En waar hij het meest tegen opzag, was . . . de school! Ja, laat ik het hier maar eens mogen zeggen: kinderen zijn op het punt van

iemand uitlachen en bespottelijk maken, bijzonder onbarmhartig, en ik geloof dat — als ze eens wisten hoe menig jóng gemoed door die spottende aanmerkingen verbitterd en ontevreden werd — ze een weinig minder onnadenkend zouden zijn. Onder mijn jonge lezers zijn er zeker velen, die er zich nooit over behoeven te bekommeren of hun buisjes en broekjes beginnen te verslijten of te klein worden, omdat vader en moeder in staat zijn hun dadelijk andere te geven. Welnu, *als dat zóó is*, dankt er dan God voor, lieve vriendjes! Maar wat ik je bidden mag, lach je minder bedeelde makkertjes niet uit als ze naast je komen zitten met versleten of uitgegroeide kleeren, die zij tevergeefs voor je trachten te verbergen. Tracht

het je eens in te denken hoe *gij* je in hun plaats zoudt gevoelen. Zoudt gij dan niet graag willen, dat men je schamelheid niet opmerkte?

Gelukkig was er in het tevreden, zonnige hartje van ons Perzikje geen plaats voor bitterheid, en als de kinderen lachten, hield hij zich goed, en nooit — neen nooit! mocht moeder het merken dat hij verdrietig was. Arm moedertje! zag hij het niet, dat *zij* het zelve moeilijk had? Zag hij niet dikwijls dat zij geschreid had? Als hij echter alléén was, en in zijn kleine tuintje stond te schoffelen, werd er wel eens een traantje weggepinkt, en dan dacht hij: „Ik wou dat vader er maar weer was,” want al was hij nu pas negen jaar, toch herinnerde hij zich heel goed dat het vier of

vijf jaar geleden heel anders was. Toen woonden ze in een veel grooter huis, en ging hij Zondags met vader en moeder wandelen in een echt matrozenpakje met vergulde knoopjes en een muts waarop „Koninklijke Nederlandsche Marine” in prachtige letters stond afgedrukt. Wat wist hij het nog goed dat, als ze langs een grooten plas moesten, moeder hem gauw oppakte, opdat hij er met zijn hooge rijglaarsjes maar niet in trappen zou, en zijn mooie pakje bespat zou worden. Op eens echter was alles veranderd: Vader was eens thuis gekomen, heel bleek, en had Moeder en hem gekust, en was toen weggegaan, vèr weggegaan, en nooit meer teruggekomen. Moeder had vreeselijk geschreid en Perzikje ook, omdat hij het moeder

zag doen, maar hij wist niet *wat* er gebeurde was, en als hij moeder eens naar vader vroeg, had zij gezegd: „Dat kan moeder je niet zeggen, Tom.” Arme vrouw! neen, zij kon haar kind niet zeggen dat vader kwaad had gedaan, en eigenlijk een dief was, en toch *was* het zoo. Jan Sanders was meesterknecht op een fabriek, had een goed loon, en genoot het volle vertrouwen van zijn patroons, totdat hij zich door slechte vrienden liet verleiden om deel aan weddingschappen te nemen. Hij verloor en verloor telkens; nam geld uit de kas der fabriek, en toen hij op het punt was van ontdekt te worden, maakte hij zich — door een valsche handteekening — meester van het klein fortuintje zijner schoonzuster Betsy,

om daarmede het tekort in de kas te dekken.

Arme tante Betsy! Toen het bedrog uitkwam, was zij zoo edelmoedig — uit liefde tot haar zuster en om geen schande over de familie te brengen — de zaak niet in handen van het gerecht te geven, maar het was haar een verlichting, toen haar nietswaardige zwager besloot het land te verlaten en in Amerika zijn brood te gaan verdienen. Toen *was* hij weggegaan en had in al die jaren niets van zich doen hooren, zoodat de beide vrouwen niet wisten of hij dood was of levend. Het groote huis werd nu verlaten, en een klein huisje, even buiten de stad, betrokken, waar tante Betsy bij haar kwam inwonen. Zoo leefden zij in kommervolle omstandigheden

voort, en trachtten door naaiwerk en door het verkoopen van eieren in hun onderhoud te voorzien.

Dit alles wist Perzikje niet, maar in zijn kinderlijk hartje kwam dikwijls een verlangen naar „Vader” op, want hij besepte wel dat er iets verkeerd met vader was gebeurd, en als hij nu maar terugkwam, zou dat een teken zijn dat alles weer goed was.

Eens had moeder een lap laken present gekregen van een kleermaker in de stad, waarvan precies een buisje voor Perzikje zou kunnen gemaakt worden. De man had er een patroon bij gegeven, zoodat moeder nu alle hoop had, dat haar kind eindelijk eens een goed passend nieuw kleedingstuk zou hebben. Perzikje zelf had er evenwel niet veel

verwachting van en toen hij tegen den avond uit zijn tuintje geroepen werd om „gepast” te worden, ging hij met loome schreden naar binnen; hij was ook al zoo dikwijls teleurgesteld geweest! Dáár stonden moeder en tante met het in elkaar geregen kleedingstuk gereed. Onder het passen heerschte er een diep stilzwijgen, en ademloos wachtte Perzikje op den een of anderen uitroep van *goed-* of *afkeuring*. Opééns — o schrik! — hoort hij tante Betsy zeggen: „Maar Suze! kijk eens naar dien rug! die is veel te nauw en de kraag steekt zoo uit van achteren; het lijkt wel een gootje!” Arme Perzikje! de tranen sprongen hem in de oogen, en het spijt mij te moeten zeggen dat hij boos, wezenlijk *boos* was: Hij kon nauwelijks

afwachten dat hem het *verknijpte* kielkje — want dat *was* het toch, begreep hij — uitgetrokken werd; toen holde hij de kamer uit, de schuur in, waar hij zich languit op het stroo nederwierp, en zich eenige oogenblikken aan zijn droefheid overgaf. De kippen, die reeds in dommelige rust bij elkander zaten, sprongen bij het onverwachte gedruisch kakelend op, en brachten Perzikje tot bezinning.

„Och! was ik maar een kip!” riep hij snikkend uit, bij het zien van zijn gevederde vriendjes; „dan groeiden mijn kleeren vanzelf om mijn lijf, en hoefde ik nooit te passen.” Maar opééns bedacht hij, dat in de volgende week twee van die benijde kippen aan den poelier zouden verkocht worden, en wat er

dan met de dieren gebeurde.... dood gemaakt, de mooie veertjes uitgetrokken en.... gebraden en opgepeuzeld! De jongen rilde er van: „Nee, *dat* lot was toch ook niet benijdenswaardig.” Zoo lag hij eenige oogenblikken te kijken en over zijn ongeluk na te denken, toen zijn aandacht getrokken werd door de ondergaande zon, wier laatste stralen een gouden schijnsel in de schuur wierpen. Perzikje keek naar buiten en wat deed zijn bedroefd gezichtje oplakken? Wat deed hem glimlachen en knikken? Hoor, hij fluistert wat: „Da's *maar* ook; daar heb ik heelemaal niet aan gedacht.”

„Worden niet twee muschjes voor één penningsken verkocht, en niet één van deze valt op de aarde zonder den wil

van uwen Hemelschen Vader; gaat *gij* dezelve niet veel meer te boven?

En wat zijt *gij* bezorgd voor de kleeding! Aanmerkt de leliën des velds; zij arbeiden niet en spinnen niet, en Ik zeg u, dat ook Salomo in al zijn heerlijkheid niet is bekleed geweest gelijk één van deze.

Indien nu God het gras dat *heden is*, en morgen in den oven geworpen wordt, alzoo bekleedt, zal Hij *u* niet veel meer kleeden, *gij* kleingeloovigen?”

Hoe kwam het toch, dat al deze teksten, die hij op de Zondagsschool had geleerd, hem één voor één in de gedachten kwamen, zóó klaar alsof hij ze vóór zich geschreven zag? Zijn gezichtje begon hoe langer hoe vroolijker te staan, en toen ook *deze* tekst hem te binnen

schoot: „Bidt en u *zal* gegeven worden” zei hij eerbiedig: „Ja, ik *zal* het doen, ik zal het dadelijk doen.”

Toen knielde hij neder met het gelaat opgeheven naar den kant der ondergaande zon, en zeide: „Lieve Vader in den hemel! U weet alle dingen, en U weet alles van de musschen, want er valt er nooit één op de aarde als U het niet hebben wilt, en U geeft kleeven aan de beesten en aan de bloemen, en U kent al de menschen en al de kinderen, en U weet dat mijn buisje weer niet past, en.... mag ik asjebliedt een buisje hebben dat wèl past, en ik word over veertien dagen verhoogd op school, mag ik het asjebliedt *dan* hebben? Amen.” Toen hield hij een oogenblikje stil, maar alsof een plotselinge

gedachte hem trof, vouwde hij opnieuw de handen en zei met een smeekend stemmetje: „En lieve Heer! zou U niet kunnen maken, dat mijn vader weer terugkwam? Amen.”

Met een zucht van verlichting ging Perzikje toen liggen, en fluisterde vergevoegd: „Nu zal het alles wel goed komen.”

Ja Perzikje! het zal goed uitkomen. Je hebt niet tevergeefs je kinderlijk verdriet aan je Hemelschen Vader toevertrouwd. *Hij* verstaat het veel beter dan de groote menschen, die kindersmart dikwijls zoo klein kunnen achten. Ga voort Hem *alles* te zeggen, *alles* met Hem te bespreken; Hij zal je doen ondervinden, dat Hij op je let en naar je luistert.

Tante Betsy, die juist in de schuur iets weg te bergen had, was nieuwsgierig blijven staan toen zij de stem van haar neefje hoorde, maar haar verbazingkende geen grenzen toen zij den *inhoud* van het gebedje vernam, en zij sloeg haar handen in elkaar toen zij het kind van zijn vader hoorde spreken. „Arm schaap! hij weet niet *wat* het is voor zoo'n goddeloozen man te bidden!” zei ze verontwaardigd tot zichzelf, toen zij ongemerkt de schuur weer verliet.

Geloofde tante Betsy niet dat er redding was, ook voor den grootsten zondaar? Zeker geloofde zij dat. Als gij het haar gevraagd hadt, zou ze ongetwijfeld hebben geantwoord: „Natuurlijk; de moordenaar aan het kruis vond nog ver-

geving toen hij tot den Heere Jezus kwam," maar het ging haar als zoo velen, die niet gaarne de liefde en de genade van den Heiland zouden willen beperken, maar die — als men hun vertelt dat *deze* of *die* goddelooze man of diep gevallen vrouw tot bekeering is gekomen — ongeloovig de schouders op-halen en zeggen: „Nu maar! dat moet ik eerst eens *zien* vóór ik het geloof. Wel, dan zou er wel een *wonder* moeten gebeurd zijn!" En ja, dan *is* er ook een wonder gebeurd, maar niets grooter dan bij *u* en bij *mij*, als wij in op-rechtheid tot den Heer zijn gekomen, want al hadden wij ons gansche leven onberispelijk voor de menschen geleefd, zoodat niemand iets op ons aan te merken had, een *nieuw* hart en een *nieuwe*

geest moeten in ons geboren worden om het Koninkrijk Gods te kunnen binnen gaan. De brave, alom geachte leeraar der wet, Nikodemus, evenals de meest verachte tollenaar, *beiden* moeten het van Jezus hooren: „Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien." Laat ons dus maar niet te verwonderd zijn, dat tante Betsy er een beetje van opschrikte, toen zij voor dien onwaardigen zwager hoorde bidden, die haar zoo laaghartig had behandeld! De Heere Jezus alleen kon haar leeren hem te vergeven en lief te hebben en tante Betsy *zou* het leeren.

Er brak nu een moeielijke tijd voor ons Perzikje aan: een tijd van *gelooven* en *wachten*. Iederen dag kon men hem,

op het uur dat Gerrit, de postbode, voorbijkwam, aan het kleine hekje zien staan, begeerig uitziende of er ook een pak voor hem was, en dagelijks moest Gerrit zeggen: „Vandaag niet, Perzikje!”

De man begon haast medelijden met den jongen te krijgen, als hij hem zoo telkens moest teleurstellen, maar ons vriendje werd niet ontmoedigd, ook niet toen de veertien dagen om waren, en hij met zijn oude, door moeder opgelapte buisje de verhooring op school tegemoet ging. Welgemoed ging hij er heen, en verdroeg de plagerijen zijner nieuwe makers zoo dapper mogelijk. Aan moeder had hij niets van de hoop, die hem vervulde, gezegd en tante Betsy had — om haar zuster te sparen — maar niets van

het afgeluisterde gebed verteld, zoodat hij het geheim stil voor zich hield en iederen dag hoopvol fluisterde: „Het zal toch wel eens komen.”

En ja — het kwam! Omstreeks zes weken nadat hij zijn gebed voor den Heer had uitgesproken, zag hij den wagen van v. Gend en Loos voor het hekje stil houden! Met een bonzend hart ging de jongen naar voren, niet — zooals gewoonlijk — op een galopje, maar langzaam alsof hij angstig was, en het was werkelijk met een soort van ontzag, dat hij het groote pak uit de handen van den man aannam, toen deze er bijvoegde: „Het komt een heel eindje hier vandaan, hoor!”

God had dus *werkelijk* naar hem geluisterd. . . . zou het van zijn *vader*

zijn? „Moeder! moeder! een pak voor u!” Ademloos kwam hij binnen loopen en zette de doos op tafel. Hij had *nu* bijna een gevoel alsof het *niet waar* kon zijn. Vreemd; zoo lang hij het begeerde nog niet *had*, twijfelde hij niet of het *zou* komen, en nu hij het — naar alle waarschijnlijkheid — vóór zich zag, leek het hem onmogelijk toe dat God zich zóó met een kleinen jongen als hij was bemoeid zou hebben.

En zijn moeder?

Wat deed haar opeens ontroeren en op een stoel neervallen? Zij had aan het adres de haar zoo welbekende hand van haren — wel diep gevallen — maar nog immer geliefden — echtgenoot herkend! Neen, zij was in de eerste oogenblikken niet in staat met haar bevende vingers

het pak te openen, maar nu had Perzikje zich hersteld, en met vlugge vinger-tjes begon hij het touw los te maken. Wat was het netjes en secuur ingepakt! Eerst een heel dik papier, en overal lakjes; er moest een schaar bij te pas komen; en onder het dikke papier nog een ander; het ging ons vriendje wel wat langzaam, maar eindelijk waren al de papieren en touwtjes er af, en dáár stond de doos! Gauw het deksel er af.... bovenop lag een brief, natuurlijk voor moeder. Juffrouw Sanders nam hem werktuiglijk aan, en zat als wezenloos te kijken. Waakte of droomde zij? Zij bemerkte het niet eens dat Perzikje een uitroep van bewondering deed bij het zien van een keurig pakje — buisje, broek en muts — en een pa-

piertje er op gespeld: „Voor mijn lieven jongen!” Neen, zij zag het eigenlijk niet hoe de jongen in een ommezentje van toilet veranderd was, en in zijn nieuwe pakje de kamer ronddanste, steeds roepend: „O! ik wist het wel; ik dacht wel dat het komen zou.” Zij tuurde maar op haar brief, en toen ze hem eindelijk geopend, en den aanhef gelezen had: Geliefde vrouw en zuster! werden haar oogen zóó door tranen verduisterd, dat zij niet verder lezen kon. Tante Betsy, die in het aangrenzende vertrekje wel had gemerkt, dat er iets bijzonders gaande was, kwam nu binnen, en ik wilde wel dat ge *haar* gezicht eens gezien hadt! Zij schrikte letterlijk, want toen zij Perzikje in zijn nieuwe pakje de kamer zag rondansen

en haar zuster schreiende met een brief in de hand op haar stoel zag zitten, begreep zij onmiddellijk *wat* er gebeurd was. Zij zag in haar verbeelding weer het biddende kind in de schuur; het was haar alsof zij het smeekende stemmetje weer hoorde: „Lieve Heer! wilt U maken dat mijn vader weer terugkomt?” en nu zag zij de verhooring van dat kinderlijk gebed. Een gevoel van beschaamdheid over *haar* ongeloof, maar tegelijk een groote ontroering en blijdschap, vervulde haar hart, en terwijl zij Perzikje om den hals viel en kuste, riep zij al snikkende: „O Suze! het is alles door het kind, het komt alles door dien jongen!”

Toen vertelde zij aan haar zuster, die van die uitroepen niets begreep, het

voorgevallene in de schuur, en Perzikje die maar niet begrijpen kon waarom moeder niet blijder was, en niet eens naar zijn mooie pakje keek, werd nu omhelsd en gepakt, zoodat zijn roode wangetjes begonnen te gloeien, en moeder en tante bewonderden de fijne stof van zijn pakje en de mooie knoopjes en verblijdden zich, dat het lieve ventje nu eens echt *netjes* was.

„Ja,” zei Perzikje, „ik wist wel dat het komen zou; is het niet goed van God dat Hij zóó naar mij geluisterd heeft, moeder?”

„Ja mijn jongen! moeder is heel, heel blij, ook met den brief van vader, de Heer is goed voor ons geweest.” En toen werd de kostbare brief, die nog maar even ingezien was, weder ter hand ge-

nomen, en de beide vrouwen lazen het volgende:

Geliefde vrouw en zuster!

Bijna durf ik de pen niet op te nemen om aan jullie te schrijven, als ik bedenk welk een goddelooze man, ja welk een schurk ik geweest ben, want beter naam verdiende ik niet. Maar God is zeer barmhartig voor mij geweest, en nu heb ik wel lang gewacht, maar ik kan het niet langer uithouden om je allebei vergiffenis te vragen. Toen ik naar Amerika ging, was ik zoo hard en zoo koud als een steen. Ik had alleen maar spijt dat mijn bedrog was uitgekomen, maar van *berouw* was geen sprake. Het was alsof niets me schelen

kon, en ik dacht dan ook nergens aan dan maar onder dak en aan den kost te komen. *God* dacht evenwel aan mij, dat heb ik later leeren inzien, want ik kwam hier in Canada terecht bij een godvreezenden boer, die mij vriendelijk ontving en als knecht tegen een goed loon aannam. Hij zag wel dat ik flinke handen aan mijn lijf had, en hij zei: „Jan Sanders! ik ken je wel niet, maar ik zal het met je probeeren, en ik hoop dat je je werk met *God* doen zult.” En 's avonds vroeg hij in zijn gebed om een zegen voor den nieuwen knecht, en ik was niets op mijn gemak, want toen dacht ik: „Als je eens wist wat ik gedaan heb, zou je mij mogelijk niet houden, daarom zal ik je maar niets vertellen, en als je me wat vraagt, nu ja, dan zal ik er wat van

zien te maken.” Maar de baas vroeg niet veel, alléén praatte hij dikwijls hartelijk en ernstig met mij, en hij las en bad altijd met het heele huisgezin, en soms had ik het er wel eens moeielijk onder, maar meestal was ik erg koud en onverschillig. Voor mijn *werk* was ik goed, en ik begon een aardig duitje te sparen. Toen dacht ik wel eens: „Jongen! zou je nu toch niet eens wat aan je vrouw en je zuster zenden, die je zoo schandelijk hebt behandeld?” maar dan bleef het daar maar weer bij. O, wat heeft de Heer toen toch dikwijls aan de deur van mijn hart geklopt, en wat heb ik wederstreefd! Eindelijk kon ik het niet langer uithouden. De baas had 's avonds Ps. 32 gelezen, en toen hij kwam aan de woorden: „toen ik zweeg,

werden mijne beenderen verouderd in mijn brullen den ganschen dag” was het mij alsof dat er voor *mij* stond, en toen hij verder ging: „mijne zonde maakte ik u bekend: ik zeide: ik zal belijdenis doen van mijn overtredingen voor den Heer” werd mijn harde hart gebroken, en toen allen de kamer hadden verlaten, zei ik: „Baas! ik heb iets op mijn hart” en toen vertelde ik *alles*; ik verborg niets en ik kon het ook niet. Hij was zeer ontroerd en zei: „God zij geloofd! ik heb gevoeld dat er iets *was*, maar ik wilde niets *vragen*, en liever wachten totdat je zelf je vertrouwen gaf. Ga nu naar je kamertje, en maak het uit met je God, en verberg voor Hem niets.” O lieve vrouw en zuster! toen heb ik ondervonden dat God zeer genadig is, en

alles is zoo anders met mij geworden; ik geloof dat het nieuwe leven in mij begonnen is, en nu verlang ik zoo onuitsprekelijk naar u allen, ook naar mijn dierbaar jongetje; wat zal hij nu al een aardig ventje geworden zijn! De baas heeft een jongetje dat zoowat even oud als Tom zal zijn, en dikwijls komen mij de tranen in de oogen als ik het kind aanzie, omdat ik dan zóó aan *ons* zoon-tje denk. De boerin bracht laatst uit de stad een pakje voor haar Jim mee, en toen dacht ik dat ik er net zoo een voor Tom moest koopen en dat zend ik nu, ook met een paar zijden dasjes voor u beiden; en ik hoop dat het alles goed terecht zal komen. De baas is heel vriendelijk voor mij geweest en heeft mij een boerderijtje verhuurd tegen zeer lagen

huurprijs, en ik heb twee koeien en een paard op stal, en nu kom ik je vragen: geliefde vrouw en zuster! wil je mij alles vergeven en naar hier overkomen met ons lief jongetje? Ik heb brood voor allemaal, en ik hoop zooveel mogelijk goed te maken het verdriet dat ik je heb aangedaan. Over een paar dagen zal ik het noodige reisgeld voor den overtocht zenden. O! ik durf soms niet gelooven dat het gebeuren zal, dat ik je nog zien zal; ik ben wel eens bang dat *jij*, lieve vrouw! van verdriet gestorven bent, maar *dan* is er weer veel hoop in mijn hart, dat God mijn gebed voor jullie allen verhoord heeft. Ik heb een lief huisje en meubeltjes genoeg, zoodat je niets mee behoeft te brengen en alles van de hand kunt doen. Onze Tom zal

aan Jim een aardig kameraadje hebben, en de kinderen kunnen samen naar school gaan. Welk een heerlijk vooruitzicht jullie allen hier te zullen zien; moge de Heer je een goede reis schenken; ik zal Hem er iederen dag om vragen. Gegroet van

je je liefhebbenden
JAN SANDERS.

Ik zal wel niet behoeven te zeggen, dat die lange en zoo kostbare brief niet ten einde gelezen werd zonder dat de oogen der beide vrouwen dikwijls door tranen verduisterd werden, en toen zij eindelijk den inhoud kenden zat juffrouw Sanders nog te staren als iemand, die niet weet of recht *beseft* wat er ge-

beurd is. Het was zoo onverwacht en zoo heerlijk, bijna *te* groot om te kunnen gelooven. Tante Betsy gevoelde zich diep verootmoedigd. „Wat was ik toch een hoogmoedig, eigengerechtig schepsel,” zei ze berouwvol; „ik nam het kind haast kwalijk dat hij voor zijn vader bad, en nu is het mij, alsof de Heer tot mij zeide: „Betsy Reefers! wist je niet dat Ik gekomen ben om de zondaren zalig te maken?” „Ja,” zeide juffrouw Sanders zacht en eerbiedig: „vele laatsten zullen de eersten zijn” en toen de kalmte in het gezin was teruggekeerd, werd de Bijbel opengeslagen, en las de moeder op bewogen toon den 103den Psalm, waarna een innig dankgebed door het gelukkige drietal werd opgezonden.

Eenige dagen later kwam het noodige geld voor den overtocht; een brief werd aan Jan Sanders geschreven, een brief zonder verwijtingen, maar van dankbare blijdschap getuigende, waarin de aanstaande komst werd gemeld. Eenige weken daarna ging moeder Sanders met tante Betsy en Perzikje op reis naar de Nieuwe Wereld, waar de gelukkige echtgenoot en vader de zijnen met ongeduld verwachtte en met groote liefde welkom heette. Die ontvangst zullen wij maar niet beschrijven; wij kunnen ons die wel begrijpen, en toen de lieve boerderij betrokken werd, begon er voor het huisgezin van Jan Sanders een nieuw, gelukkig leven. Perzikje — dien naam hoorde hij in Amerika weinig meer, maar *nij* willen hem nog even

zóó noemen — Perzikje vergat nooit zijn gebed in de schuur, en hoewel hij niet vele *zulke treffende* verhooringen meer vond, verzuimde hij nooit alles met zijn God te bespreken en Hem al zijn nooden, al zijn begeerten bekend te maken. Toen hij grooter werd, leerde hij bij toeneming verstaan dat de Heer grootere zegeningen te geven heeft dan aardische welvaart, en zijn jeugdig hart, dat bij aanvang voor den Heiland gewonnen was, leerde Hem steeds meer liefhebben en volgen zooals een schaapje den herder volgt.

Als er nu — na het lezen van dit verhaal — een jongen of meisje zegt: „Ik wou dat *ik* ook eens een mooi pakje kreeg; zou ik dat nu maar voor het *vragen* hebben, en zou de Heer het mij

dan ook geven?” dan zou ik zulk een jongen of meisje wel eens willen vragen: „*Kent* gij den Heiland?” Ik bedoel niet of gij wel eens wat van Hem hebt gehoord, want dan zoudt ge mij wellicht heel verwonderd aankijken, en zeggen: „Zeker! de Heere Jezus is op de wereld gekomen om zondaren zalig te maken; dat hebben we op de Zondagsschool geleerd.” En dan zou zoo'n kind mogelijk een heele boel teksten kunnen opzeggen, maar dat is nog geen *kennen* van den Heere Jezus. *Ik* bedoel: „Is de Heer *uw* Zaligmaker geworden? Hebt gij Hem lief? of *begeert* ge ten minste Hem lief te hebben, en spreekt ge daarover wel eens met den Heer?” Ik wil wel gelooven dat ge uw van buiten geleerde gebedjes geregeld uitspreekt, en *dat* is ook

wel goed, als ge het maar niet onnadenkend doet, maar bidt ge ook wel eens uit uw hart? Zegt ge wel eens aan den Heer, dat ge Hem gaarne zoudt willen liefhebben en of Hij u helpen wil? Blijdt ge Hem het kwaad dat ge gedaan of gesproken hebt, en vraagt ge Hem om vergeving? Als ge *dat* doet, o zeg Hem dan maar gerust *alles*, en denk nooit dat er iets te gering voor Hem is, want Hij zegt dat zelfs de haren van ons hoofd geteld zijn, maar moet ge zeggen: „Neen, eigenlijk denk ik nooit aan den Heer!” als ge iederen dag uw eigen zin doet, en nooit vraagt: „Heer! wat wilt *Gij* dat ik doen zal?” als ge nooit behoefte hebt uwe zonden Hem te belijden en Hem om vergeving te vragen och! dan geloof *ik* niet dat ge om

nieuwe kleeren of om allerlei aardsche dingen durft vragen en — zooals Perzikje — *verwachten* dat ge ze krijgen zult.

Lieve vriendjes! wilt ge hierover eens nadenken? De groote vraag is toch maar of we tot den Heiland gekomen zijn, en Hem ons hart hebben gegeven.

Een kleine jongen zeide eens tot zijn moeder: „Moeder! als ik een man geworden ben, zal ik beginnen Jezus lief te hebben.” „Maar mijn kind!” antwoordde de moeder, „als je nu eens niet zoo oud wordt, wat *dan?*” De kleine jongen dacht een oogenblik na, en zeide toen: „Moeder! ik geloof dat het goed zal zijn, als ik er *nu* maar mede begin.” Willen wij ook niet doen zooals die kleine knaap?

Kom tot uw Heiland, toef langer niet,
Kom nu tot Hem, die redding u biedt,
Die ook voor u Zijn Hemel verliet,
Hoor naar Zijn roepstem: „Kom!”

„Laat kindren komen” zoo klonk Zijn stem,
Spring op van vreugd, verblijd u in Hem,

O luister naar die lieflijke stem,
Toef langer niet, maar kom!

Wil toch bedenken, Hij is nabij,
Volg dan Zijn stem, ook u maakt Hij vrij,
Luister! Hij spreekt tot u en tot mij:
„Komt tot Mij, kindren, komt!”

